

[Ib Nørlund]

lighed kunne bruges til at skabe lidt klarhed over de intentioner, man har fra regeringens og forligspartiets side i så henseende, så kunne denne debat vel være til nogen nytte.

Niels Helveg Petersen (RV):

Dette forslag er interessant udelukkende derved, at det belyser nogle af de ideologiske glidninger, der er sket i fremskridtspartiet. Da fremskridtspartiet kom til verden og i den første tid, hvor fremskridtspartiet virkede herinde, da havde fremskridtspartiet én verdensforklaring på alle problemer, nemlig at man skulle nedsætte indkomstskatterne. Det ville løse alle problemerne. Når man havde fået afskaffet indkomstskatten, så ville der ikke være problemer, hverken med indkomstdannelse eller med renter eller med vores betalingsbalanceunderskud eller gældsætning – alt ville være løst. Nu kan jeg se af forslaget her, at fremskridtspartiet åbenbart på dette punkt befinder sig i en glidning væk fra sin oprindelige verdensforklaring. Det synes jeg faktisk er et fremskridt – et af de få, jeg har kunnet konstatere i forbindelse med fremskridtspartiet.

At det så sker i form af et helt urealistisk procedureforslag, er så en anden sag, som jeg ikke behøver kommentere nærmere, det har andre gjort for mig. Jeg kan om dette kun sige, at det radikale venstre ikke kan støtte dette forslag.

Hjortlund Christensen (DR):

Jeg er egentlig chokeret over, at fremskridtspartiet nu for tredje gang fremsætter forslag om og vil arbejde for en indkomstpolitik. Indkomstpolitik er et indgreb i borgerenes frie ret til at opnå en eller anden løn ved forhandling med modparten, og det kalder jeg socialisme – det er i alt fald skriften på væggen. Spørgsmålet er, om fremskridtspartiet også vil blande sig i prisdannelsen inden for det frie erhvervsliv. Og skal man så ikke fortsætte med en investeringskontrol? Så får vi et samfund, som nogle i denne sal ønsker. Jeg kan kun konstatere, at nu ved vi for alvor, hvor fremskridtspartiet står, for det er en sponsor for en udvikling, som vil gå i den retning. Har man først sat sig på lønudviklingen og arbejdsmarkedets frie forhandlingsret, så er det naturligt, at følgen deraf vil være, at der også skal være kontrol med priser

og avancer og som det sidste også en investeringskontrol. Det er et socialistisk samfund, og det konstaterer jeg her og nu at fremskridtspartiet er sponsor for.

Vi er i øvrigt bekendt med, at flere agtværdige økonomer både i ud- og indland betragter indkomstpolitik som en umulighed. Det kan kun ske i Rusland og i Kina, hvor partierne – eller partiet – bestemmer lønnen.

For at gøre det kort så kan jeg meddele her, at retsforbundet absolut ikke kan være med til at arbejde for at gennemføre en socialistisk politik.

Wilhelm (VS):

VS er modstander af indkomstpolitik og er derfor også modstander af dette forslag, som vi har været det de gange, det tidligere har været fremsat. Det er jo et desperat forsøg på ligesom at besvare en dybtgående krise i det kapitalistiske system med ønsket om enkle beslutninger – i virkeligheden med ønsket om den stærke mand, men her foreløbig på grund af traditionen osv. lavet om til dette stærke monstrum af 40 – må man formode – mænd.

Det havde været interessant, om den socialdemokratiske ordfører havde villet gå ind på de problemer, der knytter sig til det, for det er i virkeligheden en slags konsekvens af at gribe til indkomstpolitiske løsninger. Men den socialdemokratiske ordfører har vænnet sig til at følge en tradition, som ellers mest hører hjemme i kristeligt folkeparti; det er ligegyldigt, hvad der står på dagsordenen, så taler hr. Erling Olsen om »socialdemokratiets abortforslag«, om ØD-tvangsopsparingen, og vi hører ikke noget om det, det egentlig drejer sig om, nemlig konsekvenserne af at ville redde systemet ved at føre indkomstpolitik.

Forslaget er et forsøg – ligesom man oplevede det under den foregående meget dybe krise i den kapitalistiske verden i 1930'erne – et forsøg på gennem nogle politiske strukturer at besvare denne krise. Det var politiske systemer, som udviklede sig i visse lande syd for os dengang. Det var de samme korporative tendenser, den stærke stat, som ophæver de selvstændige fagorganisationer, integrerer dem og arbejdsgiverforeningen i én og samme organisation i virkeligheden og siger: vi er alle i samme båd, og nu må vi sidde her – 40 mand eller én mand – og træffe beslutnin-